

<p>disputants- חולקים- central point for summary and review- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment- מובאה של פיסקה קודמת- story- מעשה- key- מקרא:</p>		<p>statement- מימרא- challenge- קושיא- question- שאלה- answer- תירוץ- proof- ראיה-</p>		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ										
קידושין-האיש מקדש	מימרא	מאן דאמר												
אין לוקחים בהמה במעות מעשר שני, ואם לקח, בשוגג - יחזרו דמים למקומם, במזיד - תעלה ותאכל במקום	תנו רבנן:													נה:
במה דברים אמורים - במתכוין ולקח תחילה לשם שלמים, אבל במתכוין להוציא מעות מעשר שני לחולין, בין שוגג בין מזיד - יחזרו דמים למקומם.	רבי יהודה:													נו:
במזיד - קידש	והאנן תנן, רבי יהודה:													נו:
אשה יודעת שאין מעות מעשר שני מתחליין על ידה, ועולה ואוכלתו בירושלים.	רבי אלעזר:													נו:
והרי בהמה טמאה, עבדים וקרקעות, דאדם יודע שאין מעות מעשר שני מתחליין עליהן	מתקיף לה ר' ירמיה:													נו:
אין לוקחים בהמה טמאה עבדים וקרקעות במעות מעשר שני אפי' בירושלים, ואם לקח - יאכל כנגדן	ותנן:													נו:
אלא הכא באשה חבירה עסקינן, ידיעה.														נו:
אם לקח - יאכל כנגדן.	אמר רב:													נו:
ואמאי? יחזרו דמיו למקומם כי התם														נו:
כשברח.	שמואל:													נו:
וטעמא דברח, הא לא ברח - קנסינן למוכר, ונקנסיה ללוקח														נו:
לאו עכברא גנב אלא חורא גנב.														נו:
ואי לא עכברא, חורא מאי קעביד?														נו:
מסתברא, כל היכא דאיכא איסורא התם קנסינן.														נו:
המקדש בערלה, בכלאי הכרם, בשור הנסקל, ובעגלה ערופה, בצפורי מצורע, ובשער נזיר, ופטר חמור, ובשר בחלב, וחולין שנשחטו בעזרה - אינה מקודשת.														נו:
מכרן, וקידש בדמיהן - מקודשת.														נו:
בערלה														נו:
מנלן?														נו:
(ויקרא יט) ערלים לא יאכל - אין לי אלא איסור אכילה, הנאה מנין שלא יהנה ממנו, ולא יצבע בו, ולא ידליק בו את הגר? ת"ל: (ויקרא יט) וערלתם (את) ערלתו, לרבות את כולם.	דתניא:													נו:
בכלאי הכרם.														נו:
מנלן?														נו:
אמר קרא: (דברים כב) פן תקדש, פן תוקד אש.	חזקיה:													נו:
פן יהיה קדש.	רב אשי:													נו:
אי מה קדש תופס את דמיו ויוצא לחולין, אף כלאי הכרם תופס את דמיו ויוצא לחולין?														נו:
אלא, מחוורתא כדחזקיה.														נו:
שור הנסקל.														נו:
מנין?														נו:
ממשמע שנאמר: (שמות כא) סקול יסקל השור, איני יודע שנבילה היא ונבילה אסורה באכילה? מה ת"ל לא יאכל את בשרו? מגיד לך, שאם שחטו לאחר שנגמר דינו - אסור באכילה. בהנאה מנין? ת"ל: (שמות כא) ובעל השור נקי.	דתניא:													נו:
מאי משמע?														נו:
כאדם שאומר לחבירו יצא פלוני נקי מנכסיו ואין לו בהם הנאה של כלום.	שמעון בן זומא:													נו:

<p>disputants- חולקים statement- מימרא</p> <p>challenge- קושיא question- שאלה</p> <p>insertion of an earlier segment- מובאה של פיסקה קודמת answer- תירוץ</p> <p>story- מעשה proof- ראיה</p>												
<p>central point for summary and review- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה</p> <p>key- מקרא:</p>												
<p>קידושין-האיש מקדש</p>												
<p>מימרא</p>		<p>מאן דאמר</p>										
		<p>א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ</p>										
ממאי דהאי לא יאכל את בשרו, להיכא דשחיט לאחר שנגמר דינו הוא דאתא? דילמא היכא דשחיט לאחר שנגמר דינו שרי, והא לא יאכל - היכא דסקליה מיסקל הוא דאתא וכדר' אבהו א"ר אלעזר	דא"ר אבהו א"ר אלעזר:									ז	ו	גז
כל מקום שנאמר לא יאכל ולא תאכלו - אחד איסור אכילה ואחד איסור הנאה, עד שיפרט לך הכתוב כדרך שפרט לך בנבילה										!	ו	גז
הני מילי היכא דנפקא לן איסור אכילה מלא יאכל, הכא איסור אכילה מסקול יסקל נפקא, דאי ס"ד לאיסור הנאה הוא דכתיב, נכתוב קרא לא י'הנה										!	ו	גז
אי נמי לא יאכל, את בשרו למה לי? אע"ג דשחטיה כעין בשר - אסור.										!	ו	גז
ואימא: ה"מ היכא דבדק צור ושחט בה, דמיחזי כסקילה, אבל שחטיה בסכין לא	מתקיף לה מר זוטרא:									ז	ו	גז
מידי סכין באורייתא כתיב?										!	ו	גז
בכל שוחטין, בין בצור, בין בזכוכית, בין בקרומית של קנה.	ועוד תניא:									!	ו	גז
והשתא דנפקא לן איסור אכילה ואיסור הנאה תרוייהו מלא יאכל, האי בעל השור נקי למאי אתא?										ז	ו	גז
להנאת עורו, סלקא דעתך אמינא לא יאכל את בשרו כתיב, בשרו אסור, ועורו מותר.										!	ו	גז
ולהנך תנאי, דמפקי ליה האי בעל השור נקי לחצי כופר ולדמי ולדות, הנאת עורו מנא להו?										ז	ו	גז
מאת בשרו, את - הטפל לבשרו.										!	ו	גז
ואידך?										ז	ו	גז
את לא דריש										!	ו	גז
היה דורש כל אתין שבתורה, כיון שהגיע (דברים ו) לאת ה' אלהיך תירא פירש ואמרי לה נחמיה העמסוני:	כדתניא: שמעון העמסוני, ואמרי לה נחמיה העמסוני:									!	ו	גז
רבי, כל אתין שדרשת מה תהא עליהם?	אמרו לו תלמידיו:									ז	ו	גז
כשם שקבלתי שכר על הדרישה, כך קבלתי על הפרישה	אמר להם:									!	ו	גז
את ה' אלהיך תירא - לרבות תלמידי חכמים.	עד שבא רבי עקיבא ולימד:									!	ו	גז
בעגלה ערופה.											!	גז
מנלך?											^	גז
כפרה כתיב בה כקדשים.	אמרי דבי רבי ינאי:										!	גז
ציפורי מצורע.											!	גז
מנלך?											^	גז
נאמר מכשיר ומכפר מבפנים, ונאמר מכשיר ומכפר מבחוץ, מה מכשיר ומכפר האמור בפנים - עשה בו מכשיר כמכפר, אף מכשיר ומכפר האמור בחוץ - עשה בו מכשיר כמכפר.	דתנא דבי רבי ישמעאל:									!	ו	גז
ציפורי מצורע מאימתי אסורים? רבי יוחנן אמר: משעת שחיטה	איתמר: [רבי יוחנן]									!	ו	גז
משעת לקיחה.	ריש לקיש:									!	ו	גז
ר' יוחנן אמר משעת שחיטה, שחיטה הוא דאסרה לה	[רבי יוחנן]									!	ו	גז
ר"ל אמר משעת לקיחה, מעגלה ערופה נפקא, מה עגלה ערופה מחיים, אף ציפורי מצורע מחיים.	[ריש לקיש]									!	ו	גז
ועגלה ערופה גופה מאימתי?											^	גז
גבול שמעתי בה ושכחתי. ונסבין חבריא לומר: ירידתה לנחל איתן היא אוסרתה.	רבי ינאי:									!	ו	גז
אי מה עגלה ערופה משעת לקיחה לא מיתסרא, אף ציפורי מצורע נמי משעת לקיחה לא מיתסרי?										ז	ו	גז

<p>disputants- חולקים- central point for summary and review- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment- מובאה של פסיקה קודמת- story- מעשה- key-מקרא:</p>		<p>statement- מימרא- challenge- קושיא- question- שאלה- answer- תירוץ-! proof- ראיה-!</p>		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ										
קידושין-האיש מקדש	מימרא	מאן דאמר												
הכי השתא, התם אית ליה גבול אחרינא, הכא מי אית ליה גבול אחרינא.													!	◇
(דברים יד) כל צפור טהורה תאכלו - לרבות את המשולחת, וזה אשר לא תאכלו מהם - לרבות את השחטה	איתיביה ר' יוחנן לריש לקיש:												!	◇
ואי ס"ד מחיים אסורה, לאחר שחטה מיבעיא?													!	◇
מהו דתימא מידי דהוה אקדשים, דמחיים אסירי ואתיא שחטה ומכשרה להו, קמ"ל.													!	◇
שחטה ונמצאת טריפה - יקח זוג לשניה, והראשונה מותרת בהנאה	איתיביה: [רבי יוחנן]												!	◇
ואי ס"ד מחיים אסורה, הראשונה אמאי מותרת בהנאה?													!	◇
הכא במאי עסקינן - כגון שנמצאת טריפה בבני מעיה, דלא חל עלה קדושה כלל.	א"ל: [ריש לקיש]												!	◇
שחטה שלא באזוב ושלא בעץ ארוז ושלא בשני תולעת, ר' יעקב אומר: הואיל והוקצה למצותה - אסורה	איתיביה: [רבי יעקב]												!	◇
הואיל ונשחטה שלא כמצותה - מותרת	רבי שמעון:												!	◇
עד כאן לא פליגי - אלא מר סבר: שחטה שאינה ראויה שמה שחטה, ומר סבר: שחטה שאינה ראויה לא שמה שחטה, דכולי עלמא מיהא - מחיים לא מיתסרא													!	◇
תנאי היא													!	◇
נאמר מכשיר ומכפר מבפנים, ונאמר מכשיר ומכפר בחוץ, מה מכשיר ומכפר האמור בפנים - עשה בו מכשיר כמכפר, אף מכשיר ומכפר האמור בחוץ - עשה בו מכשיר כמכפר.	דתנא דבי ר' ישמעאל:												!	◇
כל צפור טהורה תאכלו - לרבות את המשולחת, וזה אשר לא תאכלו מהם - לרבות את השחטה.	גופא:												!	◇
ואיפוך אנא													!	◇
לא מצינו בעלי חיים שאסורים.	רבי יוחנן משום ר"ש בן יוחי:												!	◇
ולא? הרי מוקצה ונעבד, דבעלי חיים נינהו, ואסירי?	מתקיף לה רב שמואל בר רב יצחק:												!	◇
כי אסירי לגבוה, להדיוט מישרא שרי.													!	◇
הרי רובע ונרבע בעדים, דבעלי חיים נינהו, ואסירי?	מתקיף לה רבי ירמיה:												!	◇
לא מצינו רוב בעלי חיים שאסורים.	אלא אמר רבי יוחנן משום רבי שמעון בן יוחי:												!	◇
דאמר קרא: (ויקרא יד) ושלח על פני השדה, כשדה, מה שדה מותרת, אף האי נמי מותרת.	דבי ר' ישמעאל תנא:												!	◇
האי שדה להכי הוא דאתא? הוא מיבעי ליה לכדתניא:													!	◇
שדה - שלא יעמוד ביפו ויורקנה לים, בגבת ויורקנה למדבר, ושלא יעמוד חוץ לעיר ויורקנה בתוך העיר, אלא כל שעומד בעיר ויורקנה חוץ לחומה	[דתניא]												!	◇
ואידך?													!	◇
א"כ, ניכתוב קרא שדה, מאי השדה? שמע מינה תרתי.													!	◇
לא אמרה תורה שלח לתקלה.	רבא:												!	◇
בשער נזיר.													!	◇
מנלן?													!	◇
דאמר קרא: (במדבר ו) קדש יהיה גדל פרע שער ראשו, גידולו יהיה קדוש.													!	◇
אי מה קדש תופס את דמיו ויוצא להולין, אף שער נזיר תופס את דמיו ויוצא להולין?													!	◇
מי קרינן קודש? קדוש קרינן.													!	◇

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה- key-מקרא-:</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראיה-!</p>
---	---

Talmud Navigator

קידושין-האיש מקדש	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
בפטר חמור.												
נימא, מתניתין דלא כר' שמעון												
פטר חמור אסור בהנאה, דברי ר' יהודה	דתניא: [רבי יהודה]											
מתיך	רבי שמעון:											
לאחר עריפה ודברי הכל.	רב נחמן אמר רבה בר אבוב:											
בשר בחלב.												
מנלן?												
(שמות כג, שמות לד, דברים יד) לא תבשל גדי בחלב אמו ג'פ - אחד איסור אכילה, ואחד איסור הנאה, ואחד איסור בישול.	דתנא דבי ר' ישמעאל:											
מתניתין דלא כי האי תנא												
בשר בחלב אסור באכילה ומותר בהנאה, שנאמר: (דברים יד) כי עם קדוש אתה לה' אלהיך לא תבשל גדי בחלב אמו, ולהלן הוא אומר: (שמות כב) ואנשי קודש תהיון לי, מה להלן אסור באכילה ומותר בהנאה, אף כאן אסור באכילה ומותר בהנאה.	דתניא, ר"ש בן יהודה:											
וחולין שנשחטו בעזרה.												
מנא הני מילי?												
אמרה תורה: שחוט לי בשלי ושלך בשלך, מה שלי בשלך אסור, אף שלך בשלי אסור.	רבי יוחנן משום רבי מאיר:											
אי מה שלי בשלך ענוש כרת, אף שלך בשלי ענוש כרת?												
אמר קרא: (ויקרא יז) ואל פתח אהל מועד לא הביאו להקריב קרבן לה' ונכרת, על קרבן - ענוש כרת, על חולין שנשחטו בעזרה - אין ענוש כרת.												
איכא למיפרך: מה לשלי בשלך שכן ענוש כרת												
מהכא: (ויקרא ג') ושחטו, (ויקרא ג') ושחט אותו (ויקרא ג') ושחט אותו, תלתא קראי יתירי, מה תלמוד לומר? לפי שנאמר: (דברים יב) כי ירחק ממך המקום וזבחת, ברחוק מקום אתה זובח, ואי אתה זובח במקום קרוב, פרט לחולין שלא ישחטו בעזרה.	אלא אמר אביי:											
ואין לי אלא תמימים הראויים ליקרב, מנין לרבות בעלי מומין?												
מרבה אני את בעלי מומים, שכן מין הכשר.												
מנין לרבות את החיה?												
מרבה אני את החיה, שהיא בשחיטה כבהמה.												
מנין לרבות את העופות?												
תלמוד לומר: ושחטו ושחט אותו ושחט אותו.												
יכול לא ישחוט, ואם שחט יהא מותר?												
תלמוד לומר: כי ירחק ממך המקום וזבחת ואכלת, מה שאתה זובח ברחוק מקום אתה אוכל, ואי אתה אוכל מה שאתה זובח במקום קרוב, פרט לחולין שנשחטו בעזרה.												
ואין לי אלא תמימים הראויים ליקרב, מנין לרבות בעלי מומין?												
מרבה אני בעלי מומין, שכן מין הכשר.												
ומנין לרבות את החיה?												
מרבה אני את החיה, שהיא בשחיטה כבהמה.												

disputants- חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- < מובאה של פסיקה קודמת- O מעשה-story	statement- מימרא ^ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof
מקרא-key:	

Talmud Navigator

קידושין-האיש מקדש	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מנין לרבות את העופות?									ז			◇
ת"ל: ושחטו ושחט אותו ושחט אותו.									!			◇
יכול לא ישחוט, ואם שחט ישליכנו לפני כלבים?									ז			
תלמוד לומר: (שמות כב) לכלב תשליכון אותו, אותו אתה משליך לכלב, ואי אתה משליך חולין שנשחטו בעזרה.									!			◇
אשכחניהו מר יהודה לרב יוסף ולרב שמואל בריה דרבה בר בר חנה דהוו קיימי אפיתחא דבי רבה												◇
המקדש בפטר חמור, בבשר בחלב, ובחולין שנשחטו בעזרה - ר' שמעון אומר: מקודשת	אמר להו[מר יהודה], תניא: [רבי שמעון]											◇
אינה מקודשת	הכמים:											◇
אלמא, חולין שנשחטו בעזרה לר' שמעון לאו דאורייתא												ז
חולין שנשחטו בעזרה ישרפו, וכן היה שנשחטה בעזרה	ורמינהו, רבי שמעון:								ז			◇
אישתיקו.												○
אתו לקמיה דרבה												○
פלגא אוקמינכי, הב"ע - כגון שנשחטה ונמצאת טריפה, ור"ש לטעמיה	אמר להו: [רבה]											◇
השוחט את הטרפיה, וכן השוחט ונמצאת טריפה זה וזה חולין בעזרה - ר"ש מתיר בהנאה	דתניא: [רבי שמעון]											◇
אוסרים.	הכמים:											◇
מכרן וקידש בדמיהן - מקודשת.												■
מנלן?												^
מדגלי רחמנא בעבודת כוכבים (דברים ז) והיית חרם כמוהו, כל שאתה מהייה הימנה הרי הוא כמוהו, מכלל דכל איסורים שבתורה שרו.												◇
ונילף מינה												◇
משום דהוה עבודת כוכבים ושביעית שני כתובים הבאים כאחד, וכל שני כתובים הבאים כאחד אין מלמדין.												◇
עבודת כוכבים - הא דאמרן.												■
שביעית מאי היא?												^
(ויקרא כה) יוכל היא קודש תהיה לכם - מה קודש תופס את דמיו, אף שביעית תופסת דמיה.												◇
אי מה קודש תופס את דמיו ויוצא לחולין, אף שביעית תופסת דמיה ויוצאה לחולין?												◇
תלמוד לומר: תהיה, בהוייתה, תהא												◇
כיצד?												^
לקח בפירות שביעית בשר - אלו ואלו מתבערים בשביעית, בבשר דגים - יצא בשר נכנסו דגים, בדגים יין - יצאו דגים נכנסו יין, ביין שמן - יצא יין נכנסו שמן, הא כיצד? אחרון אחרון נתפס בשביעית, ופירי עצמו אסור.												◇
הניחא למאן דאמר אין מלמדין, אלא למאן דאמר מלמדין מאי איכא למימר?												◇
מיעוטי כתיבי, כתיב הכא: (דברים ז) כי חרם הוא, וכתוב התם: (ויקרא כה) יוכל היא, היא אין, מידי אחרנא לא.												◇
המקדש בתרומות, ובמעשרות, ובמתנות, ובמי הטאת, ובאפר הטאת - הרי זו מקודשת, ואפילו ישראל.												■
טובת הנאה אינה ממון.	עולא:											◇

<p>disputants- חולקים ◆ central point for summary and review- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה ◇ insertion of an earlier segment- מובאה של פסקה קודמת < מעשה-story O</p>		<p>מימרא-statement ■ קושיא-challenge † שאלה-question ^ תירוץ-answer! † ראיה-proof ■</p>							
מקרא-key:									
קידושין-האיש מקדש		מאן דאמר							
מימרא									
המקדש בתרומות, ובמעשרות, ובמתנות, במי חטאת, ובאפר פרה - הרי זו מקודשת, ואפילו ישראל	אייתיביה רבי אבא לעולא:		‡	◇				נה.	
הכא, בישראל שנפלו לו טבלים מבית אבי אמו כהן, וקא סבר: מתנות שלא הורמו כמי שהורמו דמיין.	א"ל: [עולא]		!	◇				נה.	
טובת הנאה, ממון או אינה ממון?	בעא מיניה ר' חייא בר אבין מרב הונא:		^	◇				נה.	
המקדש בתרומות, ובמעשרות, ובמתנות, במי חטאת, ובאפר פרה - הרי זו מקודשת, ואפילו ישראל	אמר ליה [רב הונא], תניתנה:		! ■	◇				נה.	
ולאו אוקימנא בישראל שנפלו לו טבלים מבית אבי אמו כהן?	א"ל: [רבי חייא בר אבין]		‡	◇				נה.	
הוצאה את	א"ל: [רב הונא]		■	◇				נה:	
איכסיף.			○					נה:	
הוא סבר משמעתא קאמר ליה			○					נה:	
הכי קאמינא: רב אסי דהוצל קאי כותיך.	א"ל: [רב הונא]		■	◇				נה:	
נימא כתנאי:			‡					נה:	
הגונב טבלו של חברו - משלם לו דמי טבלו של חברו, דברי רבי	[רבי]		‡ ■	◇				נה:	
אינו משלם אלא דמי חולין שבו	ר' יוסי בר' יהודה:		‡ ■	◇				נה:	
מאי לאו בהא קמיפלגי:			‡					נה:	
טובת הנאה ממון	דמר סבר: [רבי]		■	◇				נה:	
טובת הנאה אינה ממון	ומר סבר: [ר' יוסי בר' יהודה]		■	◇				נה:	
לא, דכולי עלמא - טובת הנאה אינה ממון, והכא בטבלים שנפלו לו מבית אבי אמו כהן, ובמתנות שלא הורמו כמי שהורמו דמיין קמיפלגי			!	◇				נה:	
כמי שהורמו דמיין	דמר סבר: [רבי]		‡ ■	!				נה:	
לאו כמי שהורמו דמיין.	ומר סבר: [ר' יוסי בר' יהודה]		‡ ■	!				נה:	
ואיבעית אימא: דכולי עלמא - כמי שהורמו דמיין, וטובת הנאה אינה ממון, והכא בדשמואל קמיפלגי			!	◇				נה:	
חיטה אחת פוטרת את הכרי	דאמר שמואל:		■	!	◇			נה:	
אית ליה דשמואל	דמר [רבי]		‡ ■	!				נה:	
לית ליה דשמואל.	ומר [ר' יוסי בר' יהודה]		‡ ■	!				נה:	
ואיבעית אימא: דכולי עלמא לית להו דשמואל, והכא היינו טעמא דרבי, דקנסוהו רבנן לגנב.			!	◇				נה:	
ואיבעית אימא: דכולי עלמא אית להו דשמואל, והכא היינו טעמא דרבי יוסי בר' יהודה, דקנסוהו רבנן לבעל הבית, דלא איבעי ליה לשהוייה לטיבליה.			!	◇				נה:	
המקדש בתרומות, ובמעשרות, ובמתנות, במי חטאת, ובאפר פרה - הרי זו מקודשת, ואף על פי ישראל	תנן:		■	◇				נה:	
הנוטל שכר לדון - דיניו בטלים, להעידי - עדותו בטלה, להזות ולקדש - מימיו מי מערה ואפרו אפר מקלה	ורמינהו:		‡ ■	◇				נה:	
לא קשיא: כאן בשכר הבאה ומילוי, כאן בשכר הזאה וקידוש.	אביי:		!	◇				נה:	
דיקא נמי, דקתני הכא במי חטאת ובאפר פרה, וקתני התם להזות ולקדש, שמע מינה.			■					נה:	
הדרן עלך האיש מקדש									

<p>disputants-חולקים</p> <p>central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה</p> <p>insertion of an earlier segment-מובאה של פסיקה קודמת</p> <p>story-מעשה</p> <p>key-מקרא:</p>	<p>statement-מימרא</p> <p>challenge-קושיא</p> <p>question-שאלה</p> <p>answer-תירוץ</p> <p>proof-ראיה</p>
---	--

Talmud Navigator

קידושין-האומר	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	מ	נ	ס
האומר לחבירו צא וקדש לי אשה פלונית, והלך וקדשה לעצמו - מקודשת לשני.													■	נח: ג	
וכן האומר לאשה הרי את מקודשת לי לאחר שלשים יום, ובא אחר וקדשה בתוך שלשים יום - מקודשת לשני, בת ישראל לכהן תאכל בתרומה													■	נח: ג	
מעכשיו ולאחר שלשים יום, ובא אחר וקדשה בתוך שלשים יום - מקודשת ואינה מקודשת, בת ישראל לכהן או בת כהן לישראל לא תאכל בתרומה.													■	נח: ג	
האומר לחבירו צא וקדש.													■	נח: ג	
מה שעשה עשוי, אלא שנהג בו מנהג רמאות.	תנא:												◇	נח: ג	
ותנא דידן?													ז	נח: ג	
הלך נמי דקתני - הלך ברמאות.													◇	נח: ג	
מאי שנא הכא דקתני האומר לחבירו, ומאי שנא התם דקתני האומר לשלוחו?													ז	נח: ג	
הכא רבואת קמ"ל והתם רבואת קמ"ל													◇	נח: ג	
הכא רבואת קמ"ל, דאי תנא שלוחו, הוה אמינא שלוחו הוא דהוי רמאי, דסמכה דעתיה, סבר: עבד לי שליחותי, אבל חבירו דלא סמכה דעתיה - אימא לא ליהוי רמאי													!	נח: ג	
התם רבואת קמ"ל, דאי תנא האומר לחבירו, הוה אמינא חבירו הוא דכי קדשה במקום אחר אינה מקודשת, דסבר לא טרח, אבל שלוחו דטרח - אימא מראה מקום הוא לו, קמ"ל.													!	נח: ג	
רבין חסידא אזיל לקדושי ליה איתתא לבריה, קידשה לנפשיה.													◇	נח: ג	
מה שעשה עשוי, אלא שנהג בו מנהג רמאות	והתניא:												ז	נח: ג	
לא יהבוה ניהליה.													!	נח: ג	
איבעי ליה לאודועי													ז	נח: ג	
סבר, אדהכי והכי אתא איניש אחרינא מקדש לה.													!	נח: ג	
רבה בר בר חנה יהיב ליה זוזי לרב, אמר: זבנה ניהלי להאי ארעא, אזל זבנה לנפשיה.													◇	נח: ג	
מה שעשה עשוי, אלא שנהג בו מנהג רמאות	והתניא:												ז	נח: ג	
באנא דאלימי הוה ליה, לרב נהגי ביה כבוד, לרבה בר בר חנה לא נהגי ביה כבוד.													!	נח: ג	
איבעי ליה לאודועי													ז	נח: ג	
סבר, אדהכי והכי אתא איניש אחרינא זבין לה.													!	נח: ג	
רב גידל הוה מהפיק בההיא ארעא, אזל רבי אבא זבנה, אזל רב גידל קבליה לרבי זירא, אזל רבי זירא וקבליה לרב יצחק נפחא													◇	נח: ג	
אמר ליה: המתן עד שיעלה אצלנו לרגל.													◇	נח: ג	
כי סליק, אשכחיה, אמר ליה: עני מהפך בחררה ובא אחר ונטלה הימנו, מאי?	[רב יצחק נפחא]												^	נח: ג	
אמר ליה: נקרא רשע.	[רבי אבא]												!	נח: ג	
ואלא מר מאי טעמא עבד הכי?	[רב יצחק נפחא]												^	נח: ג	
א"ל: לא הוה ידענא.	[רבי אבא]												!	נח: ג	
השתא נמי ניתבה ניהליה מך	[רב יצחק נפחא]												ז	נח: ג	
א"ל: זבוני לא מזבנינא לה, דארעא קמייתא היא ולא מסמנא מילתא, אי בעי במתנה נישקליה.	[רבי אבא]												!	נח: ג	
רב גידל לא נחית לה, דכתיב: (משלי טו) ושונא מתנות יחיה, רבי אבא לא נחית לה, משום דהפיק בה רב גידל.													◇	נח: ג	

<p>disputants- חולקים- central point for summary and review- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment- מובאה של פסקה קודמת- story- מעשה- key- מקרא-:</p>	<p>statement- מימרא- challenge- קושיא- question- שאלה- answer- תירוץ-! proof- ראיה-</p>
--	---

Talmud Navigator

קידושין-האומר	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
לא מר נחית לה, ולא מר נחית לה, ומיתקריא ארעא דרבנן.												נט.
וכן האומר לאשה התקדשי לי כו'.												נט.
לא בא אחר וקידשה בתוך שלשים, מהו?												נט.
מקודשת, ואע"פ שנתאכלו המעות מאי טעמא? הני זווי לא למלוה דמו ולא לפקדון דמו לפקדון לא דמו, פקדון ברשותא דמרא קא מתאכלי, והני ברשותא דידה קא מתאכלי למלוה נמי לא דמו, מלוה להוצאה ניתנה, הני בתורת קידושין יחבינהו ניהלה.	רב ושמואל דאמרי תרוייהו:											נט.
לא בא אחר וקידשה, וחזרה בה, מהו?												נט.
חזרת, אתי דיבור ומבטל דיבור	ר' יוחנן:											נט.
אינה חזרת, לא אתי דיבור ומבטל דיבור.	ריש לקיש:											נט.
ביטל, אם עד שלא תרם ביטל - אין תרומתו תרומה	איתביה ר' יוחנן לריש לקיש:											נט.
והא הכא דדיבור ודיבור הוא, וקאתי דיבור ומבטל דיבור												נט.
שאני נתינת מעות ליד אשה, דכי מעשה דמו ולא אתי דיבור ומבטל מעשה.												נט.
השולח גט לאשתו, והגיע בשליח או ששלח אחריו שליח, ואמר לו גט שנתתי לך בטל הוא - הרי זה בטל	איתביה:											נט.
והא נתינת גט ליד שליח דכי נתינת מעות ליד אשה דמי, וקתני: הרי זה בטל												נט.
התם נמי כל כמה דלא מטא גיטא לידה - דיבור ודיבור הוא, אתי דיבור ומבטל דיבור.												נט.
כל הכלים יורדין לידי טומאתן במחשבה, ואין עולים מידי טומאתן אלא בשינוי מעשה	איתביה ר"ל לר' יוחנן:											נט.
מעשה מוציא מיד מעשה ומיד מחשבה, מחשבה אין מוציאה לא מיד מעשה ולא מיד מחשבה												נט.
בשלמא מיד מעשה לא מפקה, דלא אתי דיבור ומבטל מעשה, אלא מיד מחשבה מיהא תפיק												נט.
שאני מחשבה דטומאה, דכי מעשה דמי וכדבר פפא												נט.
כתיב (ויקרא יא) כי יתן וקרינן כי יותן, הא כיצד? כי יותן דומיא דכי יתן, מה יתן דניחא ליה, אף יותן דניחא ליה.	דרב פפא רמי:											נט.
רב זביד מתני להא שמעתתא אהא:												נט.
וכן היא שנתנה רשות לשלוחה לקדשה, והלכה היא וקדשה את עצמה, אם שלה קדמו - קידושה קידושין, ואם של שלוחה קדמו - אין קידושה קידושין.												נט.
לא קדשה את עצמה, וחזרה בה, מהו?												נט.
חזרת	רבי יוחנן:											נט.
אינה חזרת.	ר"ל:											נט.
ר' יוחנן אמר חזרת, אתי דיבור ומבטל דיבור	[רבי יוחנן]											נט.
ר"ל אמר אינה חזרת, לא אתי דיבור ומבטל דיבור.	[ר"ל]											נט.
ביטל, אם עד שלא תרם ביטל - אין תרומתו תרומה	איתביה רבי יוחנן לר"ל:											נט.
הכא במאי עסקינן - כגון שקדם בעל הבית ותרם את כריו, דהוה ליה מעשה.	רבא:											נט.
כל הכלים יורדים לידי טומאתן במחשבה, ואין עולין מטומאתן אלא בשינוי מעשה	איתביה ריש לקיש:											נט.
מעשה מוציא מיד מעשה ומיד מחשבה, מחשבה אינה מוציאה לא מיד מעשה ולא מיד מחשבה												נט.
בשלמא מיד מעשה לא מפקה, לא אתי דיבור ומבטל מעשה, אלא - מיד מחשבה מיהא תפיק												נט.

<p>disputants- חולקים- central point for summary and review- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment- מובאה של פסקה קודמת- story- מעשה- key- מקרא:</p>		<p>statement- מימרא- challenge- קושיא- question- שאלה- answer- תירוץ-! proof- ראיה-</p>																					
קידושין-האומר	מימרא	מאן דאמר	א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ																				
שאני מחשבה דטומאה, דכי מעשה דמי וכדרב פפא		א"ל: [ר' יוחנן]	!	◇																			נט:
כתיב כי יתן וקרין כי יותן, הא כיצד? כי יותן דומיא דיתן, מה יתן דניחא ליה, אף יותן נמי דניחא ליה.		דרב פפא רמי:	!	◇																			נט:
השולח גט לאשתו, והגיע בשליח או ששלח אחריו שליח, ואמר לו גט שנתתי לך בטל הוא - הרי זה בטל תיובתא דר"ל תיובתא.		איתיביה רבי יוחנן לר"ל:	?	◇																			נט:
והילכתא כוותיה דר"י ואפילו בקמייתא, ואע"ג דאיכא למימר: שאני נתנית מעות ליד אשה דכמעשה דמי, אפילו הכי אתי דיבור ומבטל דיבור.				◇																			נט:
קשיא הילכתא והילכתא אמרת: הילכתא כרבי יוחנן, וקיימא לן: הילכתא כרב נחמן			?	◇																			נט:
מהו שיחזור ויגרש בו?		דאיבעיא להו:	^ ?	◇																			נט:
חוזר ומגרש בו		רב נחמן:	! ?	◇																			נט:
אינו חוזר ומגרש בו		רב ששת	! ?	◇																			נט:
וקיימא לן: הילכתא כותיה דרב נחמן			?																				נט:
נהי דבטליה מתורת שליח, מתורת גט לא בטליה.			!	◇																			נט:
מקודשת לשני.																							נט:
מקודשת לשני לעולם		רב:	◇ ■	◇																			נט:
מקודשת לשני עד ל' יום, לאחר ל' יום פקעי קידושי שני וגמרי קידושי ראשון.		שמואל:	◇ ■	◇																			נט:
קידושי שני במאי פקעי?		יתיב רב חסדא וקא קשיא ליה:	?	◇																			נט:
מר ארישא מתני לה וקשיא ליה, רב יהודה אסיפא מתני לה ולא קשיא ליה:		אמר ליה רב יוסף:	!	◇																			נט:
מעכשיו ולאחר שלשים יום וכו', אמר רבי: מקודשת ואינה מקודשת לעולם		[רב]	! ■	◇																			נט:
מקודשת ואינה מקודשת אלא עד ל' יום, לאחר ל' פקעי קידושי שני וגמרי קידושי ראשון		שמואל:	! ■	◇																			נט:
לרב מספקא ליה אי תנאה הואי אי חזרה הואי		[רב]	! ■																				נט:
לשמואל פשיטא ליה דתנאה הואי.		[שמואל]	! ■																				נט:
ובפלוגתא דהני תנאי																							נט:
מהיום ולאחר מיתה - גט ואינו גט, דברי חכמים		דתנאי: [חכמים]	■ ■	◇																			נט:
כזה גט.		רבי:	■ ■	◇																			נט:
ונימא רב הלכה כרבנן, ונימא שמואל הלכה כרבן			?																				נט:
צריכא, דאילו אמר רב הלכה כרבנן, הוה אמינא התם דלרחוקה קאתי, אבל הכא דלקרובה קאתי - אימא מודה ליה לשמואל דתנאה הואי ואי אמר שמואל הלכה כרבן, הוה אמינא התם הוא דאין גט לאחר מיתה, אבל הכא דיש קידושין לאחר ל' - אימא מודי ליה לרב, צריכא.			!	◇																			נט:
ולטעמיה דרב, בא אחד ואמר לה הרי את מקודשת לי מעכשיו ולאחר ל' יום, ובא אחר ואמר לה הרי את מקודשת לי מעכשיו ולאחר עשרים יום, ובא אחר ואמר לה הרי את מקודשת לי מעכשיו ולאחר עשרה ימים - מראשון ומאחרון צריכה גט, מאמצעי אינה צריכה גט, מה נפשך? אי תנאה הואי - דקמא קידושי, דהנך לאו קידושי, אי חזרה הואי - דבתרא קידושי, דהנך לאו קידושי.		אביי:	■	◇																			נט:
פשיטא			?																				נט:
מהו דתימא, האי לישנא משמע תנאה ומשמע חזרה, ותיבעי גיטא מכל חד וחד, קמ"ל.			!																				נט:
אפי"מ מאה תופסין בה		עולא אמר רבי יוחנן:	■	◇																			נט:

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- < מובאה של פיסקה קודמת- O מעשה-story	statement-מימרא ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer proof-ראיה
מקרא-key:	

Talmud Navigator

קידושין-האומר	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
אפילו מאה תופסין בה.	וכן אמר ר' אסי אמר רבי יוחנן:											◇
אסברה לך טעמא דרבי יוחנן, שוו נפשיה כי שרגא דליבני, דכל חד וחד רוחא לחבריה שבק.	רב משרשיא בריה דרב אמי לר' אסי:											◇
מהיום ולאחר מיתה - גט ואינו גט, ואם מת - חולצת ולא מתייבמת	מתיב רב חנינא:											◇
בשלמא לרב מסייעא ליה, לשמואל נמי הא מני? רבנן היא, ואנן דאמרי כרבי, אלא לר' יוחנן דאמר שיורא הוי, כל גיטא דמשייר בה ולא כלום הוא, יבומי מייבם												⚡
גט להוציא ומיתה להוציא, מה ששייר גט גמרתו מיתה.	רבא:											◇
מי דמי? גט מוציאה מרשות יבם, מיתה מכנסה לרשות יבם	אמר ליה אביי:											⚡
התם טעמא מאי? גזירה משום מהיום אם מתי - הרי זה גט.	אלא אמר אביי:											◇
ונגזור מהיום אם מתי דתחלוץ אטו מהיום ולאחר מיתה												⚡
אם אתה אומר חולצת - מתייבמת.												!
הכא נמי אם אתה אומר חולצת - מתייבמת												⚡
תתייבם, ואין בכך כלום, חששא דרבנן הוא.												!
האומר לאשה הרי את מקודשת לי על מנת שאתן לך מאתים זוז - הרי זו מקודשת, והוא יתן.												■
על מנת שאתן לך מכאן ועד ל' יום, נתן לה בתוך שלשים - מקודשת, ואם לאו - אינה מקודשת.												■
ע"מ שיש לי מאתים זוז - הרי זו מקודשת, ויש לו.												■
על מנת שאראך מאתים זוז - הרי זו מקודשת, ויראה לה ואם הראה על השלחן - אינה מקודשת.												■
והוא יתן	איתמר, רב הונא:											◇
לכשיתן.	רב יהודה:											◇
רב הונא אמר והוא יתן, תנאה הוי, מקיים תנאה ואזיל												◇
רב יהודה אמר לכשיתן, לכי יהיב הוי קידושי, השתא מיהא לא הוי קידושי.												◇
מאי בינייהו?												^
איכא בינייהו: שפשטה ידה וקבלה קידושין מאחר, לרב הונא לא הוי קידושי, לרב יהודה הוי קידושי.												!
ותנן נמי גבי גיטין כי האי גוונא:												◇
האומר לאשה הרי זה גיטך על מנת שתתני לי מאתים זוז - הרי זו מגורשת, והיא תתן.												◇
והיא תתן	איתמר, רב הונא:											◇
לכשתתן.	רב יהודה:											◇
רב הונא אמר והיא תתן, תנאה הוי, מקיימא תנאה ואזלה												◇
רב יהודה אמר לכשתתן, לכי יהיבה ליה הוא דהוי גט, השתא מיהא לא הוי גט.												◇
מאי בינייהו?												^
איכא בינייהו שנתקרע הגט או שאבד, לרב הונא הוי גט, לרב יהודה לא הוי גט.												!
וצריכא דאי אשמעינן גבי קידושין, בהא קאמר רב הונא, משום דלקרובה קאתי, אבל גירושין דלרחקה קאתי - אימא מודי ליה לרב יהודה ואי איתמר בהך, בהך קאמר רב הונא, משום דאיהו לא כסיף ליה למתבעה, אבל הכא דאיהו כסיפא לה למיתבעיה - אימא מודי ליה לרב יהודה, צריכא.												◇

<p>disputants-חולקים central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פסיקה קודמת- story-מעשה</p>		<p>statement-מימרא challenge-קושיא question-שאלה answer-תירוץ proof-ראיה</p>		<p>מקרא-key:</p>	
קידושין-האומר	מימרא	מאן דאמר			
הרי זה גיטך ע"מ שתתני לי מאתיים זוז, אע"פ שנתקרע הגט או שאבד - הרי זו מגורשת, לאחר לא תנשא עד שתתן	מיתבי:		◊	⚡	⚡
אמר לה הרי זה גיטך ע"מ שתתני לי מאתיים זוז ומת, נתנה - אין זקוקה ליבם, לא נתנה - זקוקה ליבם	ועוד תניא: [ת"ק]		◊	⚡	⚡
נתנת לאחיו או לאביו או לאחד מן הקרובים	רשב"ג:		◊	⚡	⚡
עד כאן לא פליגי - אלא דמר סבר: לי ולא ליורשיי, ומר סבר: אפי' ליורשיי, דכולי עלמא מיהא תנאה הוי, תיובתא דרב יהודה,				⚡	
הא מני? רבי היא	אמר לך רב יהודה:		◊	!	
כל האומר ע"מ - כאומר מעכשיו דמי	דאמר רב הונא אמר רבי:		◊	!	
ופליגי רבנן עליה, ואנא דאמרי כרבנן.			◊	!	
כל האומר ע"מ - כאומר מעכשיו דמי.	גופא, אמר רב הונא אמר רבי:		<	⚡	
כי הוינן בבבל הוה אמרינן, הא דאמר רב הונא אמר רבי: כל האומר על מנת כאומר מעכשיו דמי - פליגי רבנן עליה	רבי זירא:		◊	⚡	
כי סלקי להתם, אשכחיה לרבי אסי דיתיב וקאמר לה משמיה דרבי יוחנן: הכל מודים, באומר על מנת כאומר מעכשיו דמי, לא נחלקו - אלא מהיום ולאחר מיתה	[רב אסי משמיה דרבי יוחנן]		◊	⚡	
מהיום ולאחר מיתה - גט ואינו גט, דברי חכמים	והתניא: [חכמים]		⚡	⚡	
כזה גט.	רבי:		⚡	⚡	
ולרב יהודה דאמר בעל מנת נמי פליגי, אדמיפלגי במהיום ולאחר מיתה, ניפלגי בעל מנת להודיעך כח דרבי, דמהיום ולאחר מיתה נמי הרי זה גט.			◊	⚡	
וניפלגי בעל מנת להודיעך כח דרבנן			◊	⚡	
כח דהיתירא עדיף.			◊	!	
על מנת שאתן לך מכאן וכו'.			<	⚡	
פשיטא				⚡	
מהו דתימא לאו תנאה הוא, ולזרויה קאמר, קמ"ל.			◊	!	
על מנת שיש לי מאתיים זוז וכו'.			<	⚡	
וניחוש שמא יש לן				⚡	
חיישינן שמא יש לן	ועוד תניא:		◊	⚡	
לא קשיא: הא בקידושי ודאי, הא בקידושי ספק.			◊	!	
ע"מ שאראך מאתיים זוז וכו'.			<	⚡	
לא נתכונה אלא לראות משלו.	תנא:			⚡	
ואם הראה לה על השלחן - אינה מקודשת.			<	⚡	
פשיטא				⚡	
לא צריכא, דאע"ג דנקט דמי בעיסקא.			◊	!	
על מנת שיש לי בית כור עפר - הרי זו מקודשת, ויש לו.				⚡	
על מנת שיש לי במקום פלוני, אם יש לו באותו מקום - מקודשת, ואם לאו - אינה מקודשת.				⚡	

<p>disputants-חולקים ♦ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment story-מעשה O</p>	<p>מימרא-statement ■ קושיא-challenge שאלה-question תירוץ-answer! ראיה-proof ■</p>
---	--

מקרא-key:

Talmud Navigator

קידושין-האומר	מאי דאמר	א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ														
על מנת שאראך בית כור עפר - הרי זו מקודשת, ויראנה ואם הראה בבקעה - אינה מקודשת.														■	ס.:	
וניחוש שמא יש לן														?	ג	ס.:
חיישנן שמא יש לן	ועוד תניא:													■	ס.:	
ל"ק: הא בקידושי ודאי, הא בקידושי ספק.														!	ס.:	
למה לי למיתנא גבי ארעא, ולמה לי למיתנא גבי זוזי?														?	ס.:	
צריכא, דאי אשמעינן גבי זוזי, משום דעבידי אינשי דמצנעי, אבל ארעא - אימא אי דאית ליה ארעא קלא אית ליה, קמ"ל.														!	ס.:	
על מנת שיש לי במקום פלוני, אם יש לו וכו'.														■	<	ס.:
פשיטא														?	ס.:	
מהו דתימא, אמר לה מאי נפקא לך מינה? אנא טרחנא ומייתינא, קמשמע לן.														!	ס.:	
על מנת שאראך בית כור עפר.														■	<	ס.:
לא נתכוונה זו אלא לראות משלו.	תאנא:													■	ס.:	
ואם הראה בבקעה - אינה מקודשת.														■	<	ס.:
פשיטא														?	ס.:	
לא צריכא, דנקיש בדיסתורא.														!	ס.:	
המקדיש שדהו בשעת היובל, נותן בזרע חומר שעורים חמשים שקל כסף היו נקעים עמוקים עשרה טפחים, או סלעים גבוהים עשרה טפחים - אין נמדדין עמה, פחות מכאן - נמדדין עמה	גבי הקדש תנן:													■	סא.	
והוינן בה, נהי דבהדי ארעא לא קדשו, נקדשו באפי נפשייהן														?	סא.	
וכי תימא, כמה דלא הוי בית כור לא חשיב														!	סא.	
שדה מה ת"ל? לפי שנאמר: (ויקרא כז) זרע חומר שעורים בחמשים, אין לי אלא שהקדיש בענין הזה, מנין לרבות לתך וחצי לתך, סאה, תרקב וחצי תרקב, ואפי' רובע מנין? ת"ל: שדה, מכל מקום	ורמינהו:													■	סא.	
הכא בנקעים מלאים מים עסקינן, משום דלאו בני זריעה נינהו.	מר עוקבא בר חמא:													!	סא.	
דיקא נמי, דקתני דומיא דסלעים גבוהים, ש"מ.														■	סא.	
אי הכי, אפילו פחות מיכן נמי														?	סא.	
הנהו נאגני דארעא מיקרו, שדרא דארעא מקרו.														!	סא.	
האומר לחבירו בית כור עפר אני מוכר לך, והיו שם נקעים עמוקים עשרה טפחים או סלעים גבוהים עשרה טפחים - אין נמדדים עמה, פחות מכאן - נמדדים עמה	גבי מכר תנן:													■	סא.	
ואמר מר עוקבא בר חמא: אע"פ שאין מלאים מים														■	סא.	
מ"ט?														?	סא.	
לפי שאין אדם רוצה שיתן את מעותיו בשדה אחת, ויראה לו כשנים וכשלושה מקומות.	רב פפא:													!	סא.	
הכא מאי? להקדש מדמינן לה, או למכר מדמינן לה?														^	סא.	
מסתברא להקדש מדמינן לה, דאמר לה אנא טרחנא וזרענא ומייתינא.														!	סא.	
כל תנאי שאינו כתנאי בני גז ובני ראובן - אינו תנאי, שנאמר: (במדבר לב) ויאמר אליהם אם יעברו בני גז ובני ראובן, וכתוב: ואם לא יעברו חלוצים	רבי מאיר:													■	סא.	
צריך הדבר לאומר, שאלמלא כן, יש במשמע שאפי' בארץ כנען לא ינחלו.	רבי חנינא בן גמליאל:													■	סא.	

<p>disputants- חולקים- central point for summary and review- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- < insertion of an earlier segment- מובאה של פסיקה קודמת- story- מעשה- O</p>		<p>statement- מימרא- challenge- קושיא- question- שאלה- answer- תירוץ- ! proof- ראיה- ■</p>																			
<p>קידושין-האומר</p>		<p>מימרא</p>		<p>מאן דאמר</p>		<p>א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ</p>															
שפיר קאמר ליה ר' חנינא בן גמליאל לר"מ																					סא.
אי סלקא דעתך לאו לתנאי כפול הוא דאתא, לכתוב ואם לא יעברו ונאחזו בתוכם, בארץ כנען למה לי? שמע מינה, לתנאי כפול הוא דאתא.		אמר לך רבי מאיר:																			סא.
ור' חנינא בן גמליאל?																					סא:
אי לא כתב רחמנא בארץ כנען, הוה אמינא (במדבר לב) ונאחזו בתוכם בארץ גלעד, אבל ארץ כנען כלל לא.		[רבי חנינא בן גמליאל]																			סא:
ורבי מאיר?																					סא:
בתוכם - כל היכא דאית לכו משמע.		[רבי מאיר]																			סא:
משל, למה הדבר דומה? לאדם שהיה מחלק נכסיו לבניו, אמר: פלוני בני יירש שדה פלונית, ופלוני בני יירש שדה פלונית, ופלוני בני יתן מאתים זוז ויירש שדה פלונית, ואם לא יתן - יירש עם אחיו בשאר נכסים, מי גרם לו לירש עם אחיו בשאר נכסים? כפילו גרם לו.		תניא, אמר רבי חנינא בן גמליאל:																			סא:
והא לא דימא משל למתניתין התם קתני: יש במשמע שאפילו בארץ כנען לא ינחלו, אלמא כפילה לארץ גלעד נמי מהני, והכא קתני: מי גרם לו לירש עם אחיו בשאר נכסים? כפילו גרם לו, אלמא כפילה לשאר נכסים הוא דקמהני.																					סא:
לא קשיא: הא מקמי דנימא ליה רבי מאיר ונאחזו, הא לבתר דנימא ליה ר' מאיר ונאחזו.																					סא:
בשלמא לרבי מאיר, היינו דכתיב: (בראשית ד) אם תיטיב שאת ואם לא תיטיב לפתח חטאת רובץ, אלא לר' חנינא, למה לי?																					סא:
סלקא דעתך אמינא, אם תיטיב - אגרא, אם לא תיטיב - לא אגרא ולא דינא, קא משמע לן.																					סא:
בשלמא לר' מאיר, היינו דכתיב: (בראשית כד) אז תנקה מאלתי, אלא לרבי חנינא בן גמליאל, למה לי?																					סא:
איצטריך, סלקא דעתך אמינא, היכא דניחה לה לדידה ולא ניחא ליה לדידהו בעל כרחיהו, קא משמע לן.																					סא:
אם לא תאבה האשה למה לי?																					סא:
איצטריך, סד"א, היכא דניחה להו לדידהו ולא ניחא לה לדידה נייתי בעל כרחה, קא משמע לן.																					סא:
בשלמא לר' מאיר, היינו דכתיב: (ויקרא כו) אם בחקותי תלכו (ויקרא כ"ו) ואם בחקותי תמאסו, אלא לר' חנינא בן גמליאל, למה לי?																					סא:
איצטריך, ס"ד אמינא, אם בחקותי תלכו - ברכה, אם בחקותי תמאסו - לא ברכה ולא קללה, קא משמע לן.																					סא:
בשלמא לר"מ, היינו דכתיב: (ישעיהו א) אם תאבו ושמעתם וגו' ואם תמאנו ומירתם וגו', אלא לרבי חנינא בן גמליאל, למה לי?																					סא:
איצטריך, סד"א, אם תאבו - טובה, ואם תמאנו - לא טובה ולא רעה, קמ"ל.																					סא:
מאי חרב תאכלו?																					סא:
מילחא גללניתא, נהמא דשערי אקושא ובצלי		רבא:																			סב.
פת פורני חריבה במלחא ובצלים, קשים לגוף כחרבות.		דאמר מר:																			סב.
בשלמא לרבי חנינא בן גמליאל, היינו דכתיב: (במדבר ה) אם לא שכב איש אותך ואם לא שטית טומאה תחת אישך הנקי, אלא לרבי מאיר, הנקי מיבעי ליה																					סב.
הנקי כתיב.		רבי תנחום:																			סב.
בשלמא לר' מאיר, היינו דכתיב: הנקי, אלא לרבי חנינא ב"ג, למה לי?																					סב.
איצטריך, סד"א אם לא שכב איש - הנקי, ואם שכב - לא - הנקי ולא הנקי אלא איסורא בעלמא, קמ"ל.																					סב.
בשלמא לרבי מאיר, היינו דכתיב: (במדבר יט) הוא יתחטא בו ביום השלישי וביום השביעי יטהר ואם לא יתחטא וגו', אלא לרבי חנינא ב"ג, למה לי?																					סב.
איצטריך, סד"א מצות הזאה בשלישי ובשביעי, והיכא דעבד בחד מיניהו עבד, קמ"ל.																					סב.
(במדבר יט) והזה הטהור על הטמא ביום השלישי וביום השביעי למה לי?																					סב.

<p>disputants- חולקים- central point for summary and review- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment- מובאה של פסיקה קודמת- story- מעשה- key-מקרא:</p>		<p>statement- מימרא- challenge- קושיא- question- שאלה- answer- תירוץ- proof- ראיה-</p>		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ												
קידושין-האומר	מימרא	מאן דאמר														
אצטריך, סד"א, שלישי - למעוטי שני, שביעי - למעוטי ששי, דקא ממעט בימי טהרה, אבל היכא דעבד בשלישי ובשמיני דקא מפיש בימי טהרה - אימא שפיר דמי. קמ"ל.													!	◇	סב.	
(במדבר יט) וחטאו ביום השביעי למה לי?													?	◇	סב.	
אצטריך, סד"א הני מילי לקדשים, אבל לתרומה בחד נמי סגיא, קמ"ל.													!	◇	סב.	
המקדש את האשה, ואמר כסבור הייתי שהיא כהנת והרי היא לוייה, לוייה והרי היא כהנת, עניה והרי היא עשירה, עשירה והרי היא עניה - הרי זו מקודשת, מפני שלא הטעתו.														■	סב.	
האומר לאשה הרי את מקודשת לי לאחר שאתגייר או לאחר שתגיירי, לאחר שאשתחרר או לאחר שתשתחררי, לאחר שימות בעליך או לאחר שתמות אחותיך, לאחר שיהלויך לך יבמך - אינה מקודשת.														■	סב.	
וכן האומר לחבירו אם ילדה אשתך נקבה הרי זו מקודשת לי - אינה מקודשת.														■	סב.	
אין תורמין מן התלוש על המחובר, ואם תרם - אין תרומתו תרומה.	תנן התם:													■	סב.	
אמר פירות ערוגה זו תלושים יהיו תרומה על פירות ערוגה זו מחוברים, פירות ערוגה זו מחוברים יהיו תרומה על פירות ערוגה זו תלושים לכשיתלשו ונתלשו, מהו?	בעא מיניה רב אסי מר' יוחנן:													^	◇	סב.
כל שבדו לאו כמחוסר מעשה דמי.	א"ל: [רבי יוחנן]													!	◇	סב.
האומר לאשה הרי את מקודשת לי לאחר שאתגייר, לאחר שתגיירי, לאחר שאשתחרר, לאחר שתשתחררי, לאחר שימות בעליך, לאחר שתמות אחותיך, לאחר שיהלויך לך יבמך - אינה מקודשת	איתיביה:													■	◇	סב.
בשלמא כולהו לאו בידו, אלא גר הוי בידן														?	◇	סב.
גר נמי לאו בידו														!	◇	סב.
גר צריך שלשה, מ"ט? (ויקרא כד) משפט כתיב ביה כדי	דאמר רבי חייא בר אבא אמר ר' יוחנן:													■	◇	סב:
מי יימר דמדזקקו ליה הני תלתא.														!	◇	סב:
אלא מעתה, הנותן פרוטה לשפחתו, ואמר הרי את מקודשת לי לאחר שאשתחרר, ה"נ דהו קידושין	מתקיף לה ר' אבא בר ממל:													?	◇	סב:
הכי השתא, התם מעיקרא בהמה, השתא דעת אחרת.														!	◇	סב:
הנותן פרוטה לאשתו, ואמר לה הרי את מקודשת לי לאחר שאגרשיך - אינה מקודשת	ואלא הא דאמר ר' אושעיא:													■	◇	סב:
ה"נ לר' יוחנן דהו קידושין														?	◇	סב:
נהי דבידו לגרשה, בידו לקדשה?														!	◇	סב:
תפשוט דבעי רב אושעיא:														?	◇	סב:
הנותן שתי פרוטות לאשה, באחת אמר לה התקדשי לי היום, ובאחת אמר לה התקדשי לי לאחר שאגרשיך	[בעי רב אושעיא]													^	◇	סב:
תפשוט מינה דלא הו קידושין														?	◇	סב:
דלמא כי היכי דתפסי קידושין השתא, תפסי נמי לאחר כן.														!	◇	סב:
תניא כותיה דרבי יוחנן:														■	◇	סב:
אין תורמין מן התלוש על המחובר, ואם תרם - אין תרומתו תרומה, כיצד? אמר פירות ערוגה זו תלושין יהיו תרומה על פירות ערוגה זו מחוברת, פירות ערוגה זו מחוברת יהיו תרומה על פירות ערוגה זו תלושין - לא אמר כלום, אבל אמר לכשיתלשו ונתלשו - דבריו קיימין	[תניא] [ת"ק]													■	◇	סב:
אפילו אמר פירות ערוגה זו תלושין יהיו תרומה על פירות ערוגה זו מחוברת, פירות ערוגה זו מחוברת יהיו תרומה על פירות ערוגה זו תלושין לכשיביאו שלישי ויתלשו, והביאו שלישי ונתלשו - דבריו קיימין.	יתר על כן א"ר אליעזר בן יעקב:													■	◇	סב:
לא א"ר אליעזר בן יעקב - אלא בשחת, אבל באגם לא	רבה:													■	◇	סב:
אפילו באגם.	רב יוסף:													■	◇	סב:
מאי משמע דהאי אגם לישנא דבוצלנא הוא?														^	◇	סב:
דאמר קרא: (ישעיהו נח) הלכוף כאגמון ראשו.	רבי אלעזר:													!	◇	סב:

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	מימרא-statement ■ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof
---	---

מקרא-key:

Talmud Navigator

קידושין-האומר	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מאן אזלא הא דתניא:												
האומר לחברו אם ילדה אשתך נקבה מקודשת לי - לא אמר כלום	[תניא]											
לא שנו אלא שאין אשתו מעוברת, אבל אשתו מעוברת - דבריו קיימין	ואמר רבי חנינא:											
כמאן?												
אי כרבה - כשהוכר עוברת, אי כרב יוסף - אע"פ שלא הוכר עוברת.												
לא א"ר אליעזר בן יעקב - אלא בשחת דבי כיבשא, אבל בשחת דבי שקיא לא	איכא דאמרי, אמר רבה:											
אפילו בשחת דבי שקיא.	רב יוסף:											
מאן אזלא הא דתניא:												
האומר לחברו אם ילדה אשתך נקבה מקודשת לי - לא אמר כלום	[תניא]											
לא שנו אלא שאין אשתו מעוברת, אבל אשתו מעוברת - דבריו קיימים	ואמר רבי חנינא:											
כמאן?												
כשהוכר עוברת ודברי הכל.												
רבי אליעזר בן יעקב ורבי מאיר, כולחו סבירא להו: אדם מקנה דשלב"ל.	אביי:											
רבי אליעזר בן יעקב, הא דאמרן.												
רבי:												
(דברים כו) לא תסגיר עבד אל אדוניו - רבי אומר: בלוקה עבד על מנת לשחררו הכתוב מדבר.	דתניא:											
היכי דמי?												
כגון דכתב ליה לכשאקחך הרי עצמך קנוי לך מעכשיו.	רב נחמן בר יצחק:											
רבי מאיר:												
האומר לאשה הרי את מקודשת לי לאחר שאתגיר, לאחר שתגירי, לאחר שאשתחרר, לאחר שתשתחררי, לאחר שימות בעליך, לאחר שתמות אחותיך, לאחר שיחלוץ לך יבמיך - אינה מקודשת	דתניא: [ת"ק]											
מקודשת	רבי מאיר:											
אינה מקודשת	רבי יוחנן הסנדלר:											
מקודשת ומה טעם אמרו אינה מקודשת? משום איבה.	רבי יהודה הנשיא:											
ונחשוב נמי רבי יהודה הנשיא												
היינו רבי, היינו ר' יהודה הנשיא.												
ונחשוב נמי רבי עקיבא												
קונם שאני עושה לפיך - אין צריך להפר	דתניא: [ת"ק]											
יפר, שמא תעדיף עליו יתר מן הראוי לן	רבי עקיבא:											
באומרת יקדשו ידי לעושיהם	האיתמר עלה, אמר רב הונא בריה דרב יהושע:											
וידים איתנהו בעולם.												